

et Par Ord i Anledning af, hvad den ærede Taler, som nys satte sig, har yttret, idet han har søgt at godtgjøre, at den Convention eller Overeenskomst, som var truffen imellem Banken og Finantserne under 5te Juni 1848, har Banken været aldeles competent til at afflutte, og idet han tillige har paaberaabt sig, at det var af patriotisk Fædrelandskjærlighed, at Banken har handlet, som den har handlet. Jeg skal foreløbig dertil bemærke, at jeg ikke har yttret mig om eller har benægtet Bankbestyrelsens Ret til at gaae ind paa den Overeenskomst, som er truffen med Regjeringen om at lade Spørgsmaalet om Udstedelsen og Modtagelsen af Creditbeviserne være et aabent Spørgsmaal, og at det, forsaavidt det maatte forlanges, i sin Tid skulde afgjøres ved Høiesteret, hvem der havde Ret, enten Regjeringen eller Bankens Bestyrelse; derom har jeg aldeles ikke yttret mig. Jeg har ikke sagt, at Bankens Bestyrelse ikke var berettiget dertil; men det, jeg har fremsat som min Mening, det var, at, da Bankens Bestyrelse under 2den Juni tilskrev Finantsministeriet eller det hele Ministerium, at, uagtet Banken ansaae Creditbeviserne, saaledes som de vare omtalte i Planens § 4, for at være en Overtrædelse af Bankens Octroi, saa vilde den (Bankbestyrelsen) dog indrømme, at de for dette specielle Tilfælde bleve modtagne som Betaling for Krigsskatten, naar blot Regjeringen vilde anerkjende, at denne Bestemmelse var en Overtrædelse af Bankens Octroi, men at det kun var for dette specielle Tilfælde, og at det ikke skulde drage Følger efter sig for Fremtiden. Det er denne Ret til at dispensere fra Octroiens Forskrifter, som efter min Overbeviisning ikke tilkommer Bankens Bestyrelse. Vel har den ærede Taler henviist paa, at Banken ikke anseer sig for at staae udenfor Staten eller anseer sig for at være uberettiget til at komme Staten til Hjælp, naar den troer det nødvendigt; men jeg kan ikke finde, at der i Bankens Octroi er yttret Noget om, at Bankens Bestyrelse

kan, for at komme Staten til Hjælp, gaae udenfor den Octroi, paa hvilken den har afslagt Ed. Det er muligt, at jeg i saa Henseende kan blive nærmere oplyst; men indtil Dato har det ikke lykkes mig at komme til nogen anden Overbeviisning. — Naar det er meget stærkt udtalt og flere Gange blevet paaberaabt, at Bankens Bestyrelse ved den foregaaede Overeenskomst med Regjeringen, som blev truffen i Anledning af Forordningen af 5te Juni 1848, har viist sig som en patriotisk Bestyrelse, som den, der ærligt har rakt Regjeringen Haanden for at hjælpe Staten i den Nød, hvori den var stedt, og at det ikke er letfindigt, at man har gjort det, men at det var efter nøie Overveielse, da skal jeg dertil bemærke, at jeg ikke her staaer som Dommer over, hvorvidt Bankens Bestyrelse i det Dødblik, da Finantserne i høi Grad trængte til Penge, da kom Regjeringen imøde; men jeg skal kun gjøre opmærksom paa det Faktiske derved. Efter at en Mand, som i henved 20 Aar havde været i Spidsen for Danmarks Finantsfer, havde fremsat for de danske Provindsstaaender et Forslag angaaende disse Creditbeviser, som her er Tale om, og efterat denne Lov var bleven anbefalet af de danske Provindsstaaender, paa hvilken Maade kom da Bankens Bestyrelse, Finantserne imøde? De anmodede den samme Mand, der i saa mange Aar havde været i Spidsen for Danmarks Finantsfer, at han skulde anerkjende, at han i den Forordning, som dog maatte være foreslaaet med veloverveiet Hu, havde været saa ukyndig om Danmarks Finantsfer og Pengevæsen, saa ukyndig om Bankens Rettigheder, at han, fordi Bankens Bestyrelse tilskrev Finantserne, at den ansaae det for en Overtrædelse af Bankens Octroi, uden at anføre en eneste Grund-derfor, med hele Ministeriet offentligt anerkjendte: „Ja, vi have feilet, vi see, at vi have feilet, vi bede herved Bankens Bestyrelse om Forladelse, vi anerkjende, at det er en Overtrædelse, men det skal aldrig see mere.“